

Mennybemenetel ünnepe 2013.

Bevezetés

Ma Urunk Jézus Krisztus mennybemenetelét ünnepeljük. Valamikor, még nem is olyan régen, és a katolikus országokban még ma is, Húsvét után a negyvenedik napon, e vasárnapot megelőző csütörtökön ünnepelte az egyház ezt az ünnepet.

Urunk Jézus Krisztus mennybemenetele ünnepének mai evangéliumában az esemény tömör leírása mellett hallani fogjuk az Úr végakarátát. Hogy hirdetni kell minden népnek az Istenhez térést, a megtérést. Az nem kérdéses, hogy ma nekünk szólnak a végakarát szavai. Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirié Litánia

Jézus Krisztus, téged elküldött az Atya, hogy gyógyítsd a töredelmes szívűeket. Uram, irgalmazz!

Jézus Krisztus, te eljöttél, hogy magadhoz hívd a bűnösöket. Krisztus kegyelmezz!

Jézus Krisztus, te az Atya jobbján ülsz, hogy közbenjárj értünk. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Jézus mennybemenetelének ünnepében sokan valami mitológiai elemet vélnek felfedezni. Holott nincs benne abból semmi.

Nem szabad ugyanis betű-szerinti értelemben vennünk e szót: mennybemenetel. Nem szabad úgy elképzelnünk, hogy az Úr Jézus ugyanúgy emelkedett az égbe –

elnézést hasonlatért,- mint ahogyan felemelkedik a földről az űrhajóst szállító rakéta.

Jézus sírbatétele után nem úgy volt jelen közöttünk, mint kereszthalála előtt. Senki félre ne értsen, Jézus nem volt jelen e négydimenziós világban, minden pillanatban meghatározható helyen. Jézus megdicsőült testével kilépett e világból.

Jézus csak megjelent megdicsőült testével az apostoloknak, illetve az arra kiválasztottaknak, láthatóan és megtapasztalhatóan. Zárt ajtókon keresztül. Ha az elektromágnes hullámoknak, mobil, TV, rádióhullámoknak, megvan ez a tulajdonságuk, hogy áthatolhatnak épületeink falain, miért ne lehetne meg ez a megdicsőült, feltámadt testnek?

Jézus ezekkel a feltámadása utáni megjelenésekkel azt akarta elérni, hogy rámutasson, rávilágítson, mintegy reflektorfénnyel, egy másfajta létezési módra és világra, mint amilyenben mi élünk most, de aminek mindannyian, nemcsak Ő és apostolai, hanem a benne hívők is részesei leszünk egykor.

De azért is, hogy megerősítse az apostolok ebben a hitét. Mert az ő hitük erősségére, és szavahihetőségükre épül majd a nagy missziós mű, a kereszténység.

A mai evangéliumban hallottakkal viszont azt akarta Jézus nyilvánvalóvá tenni apostolai számára, hogy nem folytatja tovább a föltámadás utáni megjelenéseit. Azt, hogy itt Betánia közelében, lezárja a megjelenéseit.

A tanítványok ettől kezdve tudják is, hogy Jézus többé nem jelenik meg térben és időben az emberiség életében, és csak majd a világ végén jön el újra, jelenik meg nagyhatalommal és fönséggel.

Mit tartott fontosnak, az evangélista Jézusnak ebből az utolsó megjelenéséből az utókor, a mai ember számára is megörökítésre méltónak?

Többek közt azt, hogy föl-emelte Jézus kezét és megáldotta tanítványait, megáldotta övéit, s rajtuk keresztül e földet.

Ez az utolsó bibliai kép Jézusról.

Nem fenyeget senkit, nem akar bosszút állni ellenségein. Nem átkozza a földet, ahol annyi szenvedésben volt része. Megáld mindenkit.

Mintha azt akarná ezzel mondani: Ti se álljatok bosszút senkin! Ne átkozzatok senkit, hanem áldjátok mindenkit. Tegyetek jót mindenkivel, akár méltók arra, akár nem.

Ti magatok is legyetek áldás minden ember számára, legfőképpen gyermekeitek és unokáitok számára, akik maga az istenáldása nemzetünk s mindannyiunk számára! Különleges szeretettel halmozzuk el hát őket mindenkor, mert erre épül nemzetünk és egyházunk biztonságos jövője. Ők egyházunk és hazánk jövőjének záloga!

Van egy másik gondolat is a mai evangéliumban. Ez így hangzik: Az apostolok örvendezve tértek vissza Jeruzsálembe.

Mindnyájunk számára fájdalmas elválni attól, akit őszintén szeretünk. Vajon ki tudná fölmérni azt a könnytengert, ami az elválás fájdalomából fakadt? Ki tudná bekötözni azt a sok-sok sebet, amelyet az élet, vagy a halálokozta elválás üt a szívünkön?

Ezért meglepő, amikor azt olvassuk Lukács evangéliumában, hogy Jézus mennybemenetele után az apostolok örömmel tértek vissza Jeruzsálembe. Nyoma sincs arcukon a szomorúságnak, nem hullatják a bánat könnyeit. Nem sajnálták Mesterük távozását. Nem borult rájuk az árvaság éjszakája. Nem kérdezték: mi lesz velünk, hogy ha te elhagysz?

Nem! Hanem örültek. Miért?

Mert óriási ajándékot ígért nekik Jézus. Megígérte nekik az őket mindenre megtanító, mindent eszükbe juttató vigasztaló Szentlelket. S tudták, hogy Jézus betartja a szavát.

Tudjuk, hogy nemcsak megígérte, hanem el is küldte nekik a tüzes nyelvek formájában, az apostolokra leszálló Szentléleket, s mint keltette életre az Egyházat. Tudjuk, hogy a Szentlélek irányítja, vigasztalja, erősíti, újítja meg, és szenteli meg történelme folyamán mindig az Egyházat, s növeli az Egyházhoz, Krisztus testéhez tartozók számát.

Ezért örvendeztek hát az apostolok és ezért örvendezünk mi is velük együtt. Azért, mert tudjuk azt is, hogy ahová az erős Pásztor eljutott, oda mi is, a gyöngye nyáj is eljutunk majd egykor.

Amen.

F. F.